

Arrest

nr. 57 609 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te hebben en van Armeense origine te zijn. U verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. In de zomer van 2005 bracht een chauffeur u tijdens uw legerdienst naar een andere post in Karabach. De officier (M.A.) beval de chauffeur vanachter te gaan zitten en de officier begon zelf het voertuig te besturen. In dronken toestand veroorzaakte de officier een ongeval. Vier van de 21 inzittenden raakten gewond, waaronder u. U bent een maand opgenomen geweest in het militaire ziekenhuis en vervolgens vier maanden in het hospitaal Muratsan in Erevan. Nadien bent u ontslagen van uw militaire dienst. (M.A.), die het ongeval veroorzaakte, eiste 20.000 dollar van u. Dat bedrag heeft hij moeten betalen om niet naar

de gevangenis te moeten gaan. Hij heeft u een keer lastiggevallen toen u in het hospitaal lag en een keer toen u thuis was. In de zomer of eind 2007 vloog u van de internationale luchthaven Zvartnots in Erevan met een vals paspoort naar Rusland. Eind 2007 werd er aan uw vader verteld dat men wist dat u in Rusland zat. U kon niet meer in Rusland blijven. In november 2009 bent u alleen met een vals paspoort na de luchthaven Domodedova in Moskou naar de internationale luchthaven van Brussel gevlogen. De volgende ochtend, met name op 20 november 2009, heeft u uw asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties. Sinds u in België bent, zijn personen u twee of drie keer bij u thuis in Armenië komen zoeken.

U bent in het bezit van kopieën van 5 pagina's medische attesten vanuit Armenië, een vertaling van 4 van de 5 pagina's medische attesten, een kopie van uw pensioenboekje, uw medisch boekje en een kopie van uw militair boekje.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw verklaarde problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, u heeft hieromtrent verschillende tegenstrijdige verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal.

Ten eerste heeft u voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende het al dan niet plaatsvinden van een rechtszitting tegen (M.A.), de officier die het ongeval heeft veroorzaakt en betreffende het feit of u al dan niet aanwezig was op die rechtszitting. Zo verklaart u eerst dat u tijdens de rechtszitting alles naar waarheid heeft verteld (CGVS, p. 14). Vervolgens verklaart u dat u niet naar de rechtszitting bent gegaan, maar dat de rechtszitting geschiedde op basis van uw verklaringen (CGVS, p. 15). U stelt dat u zich niet kon herinneren of de rechtszitting plaats had in de periode dat u in het ziekenhuis lag, of daarna. U verklaart eveneens dat iedereen in Armenië van de rechtszitting wist (CGVS, p. 15). Echter, nadien verklaart u dat u niet weet of er effectief een rechtszitting is geweest (CGVS, p. 15). U werd met de strijdigheid van uw verklaringen ter zake geconfronteerd maar bleef bij uw uiteindelijke verklaring niet te weten of er een rechtszitting heeft plaats gehad. Gezien het concrete detail waarmee u over de rechtszitting heeft gesproken, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u ineens niet meer zou weten of er een rechtszitting heeft plaats gehad. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het al dan niet plaatsvinden van een rechtszitting en betreffende het feit of u al dan niet aanwezig was op die betreffende rechtszitting, brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang.

Ten tweede heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende een veroordeling voor (M.A.). Immers, eerst verklaart u meermaals dat hij is veroordeeld (CGVS, p. 14-16). Zo stelt u dat (A.) 20.000 dollar van u eiste omdat dat de som was die hij, nadat hij veroordeeld was, had betaald om te vermijden dat hij in de gevangenis zou worden opgesloten. Echter, u verklaart eveneens dat (A.) niet is veroordeeld (CGVS, p. 16). U werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en ontkende ditmaal dat u voorheen had verklaard dat (A.) was veroordeeld. Deze poging tot verklaring voldoet niet, gezien uw expliciete verklaringen voorheen met het concrete detail dat (A.) wel veroordeeld was maar niet naar de gevangenis was gegaan omdat hij steekpenningen had betaald. Deze contradictie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute. Immers, u legt hieromtrent verklaringen af voor het Commissariaat-generaal die onderling tegenstrijdig zijn, of strijdig met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart immers dat u steeds met dezelfde documenten van Armenië naar België heeft gereisd (CGVS, p. 8). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u echter dat u met een vals paspoort van Armenië naar Rusland heeft gereisd en dat u met een ander vals paspoort van Rusland naar België heeft gereisd (gehoorverslag DVZ, punt 33). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Uw verklaring voor deze contradictie was dat u niet wist of er al dan niet twee verschillende paspoorten werden gebruikt (CGVS, p. 9). Deze verklaring herstelt de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid niet. U gaf immers nooit aan geen kennis te hebben van het aantal valse paspoorten dat voor u zou zijn gebruikt. Integendeel blijkt uit uw verklaring voor de dienst Vreemdelingenzaken dat u expliciet had aangegeven dat het valse paspoort voor het tweede traject van uw reisweg een ander paspoort was dan het eerste. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Bovendien verklaart u ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat de smokkelaar u uw eigen paspoort had afgenomen omdat hij u met een vals paspoort met daarin een andere naam en familienaam naar hier heeft gebracht (CGVS, p. 8; gehoorverslag DVZ, punt 33). Wanneer er u wat later de vraag wordt gesteld welke naam er dan op dat vals paspoort zou staan, stelde u dat het uw eigen naam was (CGVS, p. 9). U werd vervolgens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Ditmaal stelde u dat u de naam in het paspoort niet had gezien en dat u het valse paspoort niet had ingekeken. U stelde dat u zich had voorgesteld dat uw naam op het vals paspoort stond omdat uw foto erin stond

(CGVS, p. 9). Deze verklaring vermag niet te verklaren waarom u dan eerst nadrukkelijk zou aangegeven dat u uw eigen paspoort diende af te geven aan de smokkelaar omdat hij u zou vervoeren met een vals paspoort met daarin een valse identiteit. De vastgestelde tegenstrijdigheid wordt aldus weerlegd noch verklaard. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid verder geërodeerd.

Verder dient opgemerkt te worden dat u eveneens niet weet of er een uitreisstempel of een Schengenvisum in het vals paspoort stond en welke gegevens er in het vals paspoort stonden (CGVS, p. 8). Ook verklaart u dat u in de luchthaven van Brussel geen enkele controle heeft gehad (CGVS, p. 11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten, en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen volgens dewelke u niet weet welke gegevens er op het vals paspoort stonden, het feit dat u geen informatie kan geven over de voor u gebruikte reisdocumenten en uw verklaring dat er in de luchthaven van Brussel geen enkele controle plaatsvond, ernstig ondermijnd. Door deze vaststellingen en bovenstaande tegenstrijdigheden ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder geërodeerd.

Bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de vaststelling dat u voor het Commissariaat-generaal verklaart dat uw paspoort is achtergebleven bij diegene die uw vlucht regelde (CGVS, p. 7), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat uw paspoort werd afgenomen door uw militaire bevelhebber in Armenië (gehoorverslag DVZ, punt 21). U werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS, p. 7). U bleef bij uw verklaring voor het Commissariaat-generaal, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet wordt opgeheven.

Ook dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de geldsom die is betaald voor de hele reis. Immers, voor het Commissariaat-generaal verklaart u twee keer ongeveer 2.000 dollar, in totaal minder dan 4.500 dollar, betaald te hebben voor uw reis (CGVS, p. 12), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat u 2.500 dollar voor de hele reis heeft betaald (gehoorverslag DVZ, punt 33). Deze vaststelling brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Bovendien heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende het tijdstip waarop u verklaart naar Rusland te zijn gevlucht. Zo verklaart u eerst in het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag DVZ, punt 34) dat u op 28 mei 2007 naar Rusland was gevlucht. In het gehoor door het Commissariaat-generaal verklaart u eerst dat u in de zomer van 2007 naar Rusland bent gevlucht (CGVS, p. 11). Later verklaart u echter dat u sinds eind 2007 in Rusland verbleef (CGVS, p. 17). Dergelijke uiteenlopende tijdsindicaties voor een ingrijpende gebeurtenis als het ontvluchten van het herkomstland kan niet aannemelijk worden genoemd. Ter bevestiging van een gebrek aan geloofwaardigheid dient erop te worden gewezen dat u ook de duur van het verblijf in Rusland geheel verkeerd inschatte. Zo stelde u dat u in Rusland verbleven heeft van eind 2007 tot november 2009 en dat deze periode iets meer dan een jaar zou inhouden. Ook over het tijdstip van het ongeval dat de aanleiding was van uw asielproblemen blijft u vaag. U denkt dat het ongeval is gebeurd in juni, juli of augustus 2005 (CGVS, p. 14). Gezien het belang van deze gebeurtenis, gezien u hieraan meent een vervolgingsvrees tot op heden te moeten koppelen, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u deze gebeurtenis niet preciezer kan dateren. Volledigheidshalve wordt rekening gehouden met uw verklaring dat u geheugenproblemen zou hebben (CGVS, p. 11). U verklaart dat uw geheugenproblemen vermeld worden in de neergelegde medische attesten (CGVS, p. 11, 13). Echter, in uw medische attesten van het leger wordt nergens vermeld dat u geheugenproblemen zou hebben (zie kopieën van vertalingen in het dossier). Wat uw medisch boekje betreft verklaart u zelf dat dit document niet vermeldt dat u geheugenproblemen heeft (CGVS, p. 13). Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal tot op heden geen attest ontvangen dat de door u verklaarde geheugenproblemen aantoont en heeft u uw geheugenproblemen niet aannemelijk kunnen maken. Derhalve heeft u niet kunnen verklaren waarom u voor het Commissariaat-generaal moeilijkheden had om data te vermelden en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent afgelegd heeft.

Voor zover de door u verklaarde problemen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient opgemerkt te worden dat u de door u verklaarde ernst van uw vrees niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, eind 2007 zei iemand aan uw vader dat men wist dat u in Rusland was (CGVS, p. 12). U heeft echter tot november 2009 gewacht om Rusland te verlaten (CGVS, p. 11). Dit impliceert dat u nog meer dan anderhalf jaar in Rusland heeft verbleven nadat men te weten is gekomen dat u in Rusland verbleef, vooraleer dit door u vastgestelde vervolgingsrisico in Rusland te ontlopen door het land te

verlaten en een asielaanvraag in België in te dienen. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van een bundel medische attesten vanuit Armenië en hun vertaling bewijzen dat u tijdens uw legerdienst ernstig gewond bent geraakt, maar geeft geen informatie omtrent de omstandigheden hiervan. Evenmin bevatten deze medische attesten informatie omtrent de problemen die u verklaart met (M.A.) te hebben. Uw pensioenboekje bewijst dat u recht had op een pensioen, maar bevat geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw medisch boekje bevat informatie over uw behandelingen en medicatie (CGVS, p. 13), doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen en kunnen aldus deze beslissing niet wijzigen. De kopie van uw militair boekje bevat informatie betreffende het tijdstip waarop u uw legerdienst heeft vervuld, maar bevat geen informatie betreffende de door u aangehaalde problemen en kan aldus deze conclusie niet wijzigen. Het boekje bevat ook een fotokopie van een pagina uit uw Armeens paspoort. Deze pagina bevat enkel persoonlijk identiteitsgegevens zonder verwijzing naar de verklaarde asielproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en stelt dat de bestreden beslissing niet voldoende met redenen omkleed is en hieruit geen afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en die van de Staat anderzijds. Er zou niet afgewogen zijn of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Tevens voert verzoeker een schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM, alsook van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen. Hij wijst op de zeer traumatische gebeurtenissen, waardoor bepaalde feiten en namen verdrongen zouden worden en het ophangen van een coherent verhaal moeilijk zou zijn.

De kleine verschillen die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn volgens verzoeker niet doorslaggevend en verklaarbaar.

Verzoeker voert aan dat hij als gevolg van het ongeval hersenbeschadiging opliep, waardoor hij geheugenproblemen en concentratieproblemen ondervindt en waarvoor behandeling werd opgestart.

Zijn medische toestand zou een verklaring vormen voor de tegenstrijdige en verwarrende verklaringen die hij heeft afgelegd. Tevens wijt hij deze inconsistenties aan de vraagstelling, hetzij de vertaling tijdens het gehoor op het CGVS. Er zou onvoldoende rekening gehouden zijn met zijn intellectuele vermogen.

Verzoeker betoogt dat zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling en dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoeker stelt formeel te hebben verklaard niet te weten of er een terechtzitting heeft plaatsgevonden, doch wel dat de politie bij bezoek in het ziekenhuis heeft meegedeeld dat een procedure zou worden opgevolgd via de rechtbank.

Hij wijst tevens op zijn verklaring dat M.A. 20.000 dollar van hem eiste.

Verzoeker stelt voorts dat twee verschillende smokkelaars diens reisweg van Armenië naar Rusland en van Rusland naar België organiseerden. Hij zou in beide paspoorten hebben vastgesteld dat zijn eigen foto werd gebruikt en zou er aanvankelijk vanuit gegaan zijn dat eveneens zijn eigen naam werd gebruikt, terwijl later bleek dat een andere naam werd gebruikt, waardoor deze vals en verschillend waren. Het eerste paspoort zou hij afgegeven hebben aan de smokkelaar in Rusland, terwijl zijn eigen paspoort werd afgenomen door het hoofd van het leger.

Verzoeker betoogt voorts dat het perfect mogelijk is dat hij met het tweede valse paspoort langs de douane kon passeren zonder controle.

Verzoeker stelt dat hij tot eind 2007 bij een vriend verbleven heeft en hij zich later tot 2009 bij een andere vriend schuil gehouden heeft. Toen men eind 2009 zijn schuilplaats had achterhaald, zou verzoeker besloten hebben Rusland te verlaten.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een gebrek aan motivering wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij zich, gelet op zijn hersenbeschadiging en alle gevolgen welke deze met zich meebrengt, onvoldoende kan weren en de kans derhalve vergroot dat hij het slachtoffer wordt van gewelddaden. De motieven zouden niet evenredig zijn en in wanverhouding zijn met het gestelde doel.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM, doordat de bestreden beslissing niet besloot tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing zou nalaten de passende belangenafweging te maken en geen enkele feitelijke overweging in aanmerking nemen.

Uit uniforme informatie zou blijken dat de mensenrechten in Armenië op grote schaal worden geschonden en dat er veel corruptie bestaat.

Bij het verzoekschrift worden enkele vertaalde medische documenten gevoegd.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Een schending van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM en in het bijzonder de artikelen 8 *juncto* 14 van het EVRM, zonder verder uit te werken op welke manier deze bepalingen geschonden zouden worden door de bestreden beslissing, kan derhalve door verzoeker niet dienstig worden aangevoerd. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van voormeld artikel 62. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker naar voren gebrachte asielrelaas, gelet op de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen. In tegenstelling tot hetgeen in het verzoekschrift wordt voorgehouden, gaat het niet om kleine verschillen, maar zijn deze tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, wel degelijk ernstig en raken zij de kern van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheden toe te dekken door enerzijds te verwijzen naar zijn medische toestand en anderzijds naar problemen in de vraagstelling en de vertaling bij het Commissariaat-generaal. Verzoeker heeft echter tijdens dit gehoor, waarbij hij meermaals geconfronteerd werd met inconsistenties in zijn verklaringen, nooit enige opmerking geformuleerd omtrent geheugenproblemen, noch met betrekking tot de communicatie met de dossierbehandelaar of de tolk. Nochtans werd hem bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd eventuele problemen, met de tolk of andere, te melden (administratief dossier, stuk 3, p. 1). Ook toen hem op het einde van het gehoor gevraagd werd of hij alles begrepen had of nog iets toe te voegen had aan zijn verklaringen, maakte verzoeker geen enkele opmerking (idem, p. 18). De medische attesten die bij het verzoekschrift werd gevoegd bevinden zich reeds in het administratief dossier en werden door de commissaris-generaal in de beoordeling betrokken. Hierin wordt weliswaar vermeld dat verzoeker tijdens de militaire dienst hersenbeschadiging opliep, waaraan verscheidene fysische klachten worden gekoppeld, doch uit deze attesten blijkt nergens dat dit geheugenproblemen of concentratiestoornissen tot gevolg heeft, die hem zouden verhinderen op een normale wijze verklaringen af te leggen. Verzoeker legt thans geen andere medische attesten neer die zijn beweringen aangaande zijn geheugenproblemen wel kunnen ondersteunen. Verzoekers argumentatie aangaande het verloop van het gehoor en zijn medische toestand kunnen derhalve niet worden aanvaard ter verklaring van de talrijke inconsistenties in zijn verklaringen. Van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht nadat hij betrokken was in een ongeval met een militair voertuig en hierdoor problemen zou ondervonden hebben met de bestuurder van dit voertuig, M.A., kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover duidelijke en coherente verklaringen aflegt, alsook dat hij deze feiten en zijn vlucht op een correcte wijze in de tijd kan situeren.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de vraag of er al dan niet een terechtzitting heeft plaatsgevonden in de procedure tegen M.A. en of verzoeker hierbij aanwezig was, alsook met betrekking tot zijn reisweg en de hierbij gebruikte paspoorten, beperkt verzoeker zich ertoe *post factum*

één versie van zijn eerdere verklaringen te herhalen, dan wel een combinatie te maken van zijn verschillende verklaringen, in een poging deze verklaringen alsnog met elkaar te verzoenen. Dergelijke handelwijze volstaat echter geenszins om de verregaande incoherenties in zijn verklaringen recht te zetten, integendeel.

Waar verzoeker oppert dat het perfect mogelijk is dat hij langs de douane kon passeren zonder controle van zijn documenten, gaat hij voorbij aan de informatie aangaande de strenge identiteitscontroles bij binnenkomst van Europa, die zich in het administratief dossier bevindt en die door hem niet op enige wijze wordt ontkracht.

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de tegenstrijdigheden omtrent de vraag of M.A. al dan niet veroordeeld werd, de geldsom die hij zou betaald hebben voor zijn reis, het ogenblik waarop hij naar Rusland zou zijn gevlucht, zijn vage verklaringen aangaande het tijdstip van het ongeval, dat nochtans de initiële oorzaak vormt van zijn voorgehouden problemen, alsook de vaststelling dat hij nog tot november 2009 gewacht zou hebben om Rusland te verlaten, hetgeen de ernst van zijn voorgehouden vrees ondermijnt, laat verzoeker geheel ongemoeid. De Raad stelt vast dat deze motieven allen steun vinden in het administratief dossier en maakt deze tot de zijne.

Het geheel van de bovenstaande vaststellingen verhindert enig geloof te hechten aan verzoekers voorgehouden problemen, waardoor in zijn hoofde geen vluchtelingenrechtelijke vrees kan worden aangenomen.

Verzoekers verwijzing naar 'uniforme informatie' aangaande mensenrechtenschendingen en corruptie in Armenië, zonder enige bron te vermelden of deze informatie bij het verzoekschrift te voegen, volstaat geenszins om *in concreto* een vluchtelingenrechtelijke vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, aan te tonen.

Waar verzoeker de commissaris-generaal een gebrek in motivering verwijt aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat het feit dat de motieven dienaangaande geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet inhoudt dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat hij door zijn hersenschade een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van gewelddaden en maakt zonder enige indicatie in die zin gewag van willekeurig geweld. De hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen, toont verzoeker aldus niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

Voorts en in het licht van voorgaande vaststellingen toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden beslissing in wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd en dat geen passende belangenafweging werd gemaakt.

2.3. De middelen zijn, in de mate zij ontvankelijk zijn, ongegrond. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden die de Raad beaamt en overneemt. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER